

một mình

ngô minh trí
2020

slow, rubato

Một mình từ sương mai đến trăng vừa giăng lối
mình từ rặng đông thoảng nghe lời chim hát

Một mình Từ dương soi đến buông màn đêm tối
Một mình loài giun đẻ nửa đêm bật tiếng khóc

Mình anh đèn chong hắt hiu lẻ loi Giòng suy nghĩ tuôn đầy
Mình anh về căn gác khuya quanh hiu ngợp lên ý nhạc buồn

vội nhiều đêm gối tay chờ sáng Suy nghĩ đó
thiu rồi nhặt góp nên lời hát Ý nhạc đó

Những đoạn đường đã từng đi qua những cuộc tình đã từng chia xa sầu không
Những tháng năm lạc đường bơ vơ những kỷ âm rơi vào nhịp lỡ sầu không

ngươi chỉ là thế thôi Đời ơ thờ
ngươi chỉ là thế thôi Rồi cũng xong

19 E^{maj7} $D\#7(b9)$ $F\#^{o7}$

nuôi biết bao ý thơ_ tan biết bao ước mơ_ thôi hết đời
nhạc rơi vào tưởng vọng người quay cuồng ảo mộng rồi cũng về_

22 $G\#m^9$ $G\#m^9$ $C\#m^7$

chờ Một không Một mình từ xuân sang đến khi hè rực nắng

25 $C\#^{o7}$ $D\#(sus4)D\#7$ $G\#m^9$ $C\#m^7$

— Một mình vừa tàn thu gió đông lửa lạnh đắng

28 $F\#^{o7}$ $G\#m^7$

— Một mình!